

сието ми: тѣ се страхуваха, че като бѣхъ свикналъ да скитамъ изъ полята и горитѣ, не ще искамъ да се затворя въ училището.

На следния день рано сутринята, азъ и баща ми тръгнахме на пжтъ. Той ездѣше едъръ конь, а азъ малкото си конче — Билли. Билли бѣше обичното ми конче; то познаваше гласа ми, вървѣше следъ мене като куче, но и азъ никога не го сърдѣхъ, нито го преуморявахъ съ работа.

Пжтътъ, по който вървѣхме, не бѣше добъръ: трѣбваше да се промѣкваме изъ гората по тѣсна пж-течка и да прегазимъ блато. Вечерно време надали нѣкой би се осмелилъ да мине презъ този пжтъ, защото можеше да се натъкне на индийци, на диви звѣрове, или на разбойници. Ала азъ бѣхъ свикналъ вече съ опасноститѣ и ме не бѣше страхъ. Баща ми сжщо.

Следъ половина часъ стигнахме въ селото, дето бѣше училището и дето живѣеше и учителътъ. Това селище се състоеше всичко на всичко отъ петъ-шестъ кжщи, и, ако учителътъ би училъ само тамошнитѣ деца, можеше да умре отъ гладъ. Но около Улласъ-Сити (тѣй се казваше селцето) имаше разпрѣснати много отдѣлни кжщици и ученици идваха въ училището отъ шестъ седемъ километра пжтъ

За училище служеше една дѣсчена барака, въ която духаше отъ всѣкъде. Едничка покжщнина бѣха груби чинове и маси за ученицитѣ и два стола за учителя и помощника му.

Когато стигнахме въ Улласъ-Сити, занятията още не бѣха започнали. Много коне, около петдесетъ, бѣха вързани за дърветата, близу до училището. Значи, ще имамъ около петдесетъ съученика; — помислихъ си. Следъ малко видѣхме цѣлъ роякъ момчета, които се струпаха около училището. Като прегледаха конетѣ